

Johansen og Departementchef Friis. Departementchef Friis har ligesom en anden Embedsmand, Statsgælddirektør Andersen, en Hoben Bestillinger. Foruden at være Departementchef og Medlem af Overværgeraadet, hvad man skulde synes kunde give den Mand nok at bestille, har han en Mængde mere eller mindre vel aflønnede Bestillinger. Af visse Grunde har han maaske faaet alle disse Stillinger og Ben. Denne Mand har sikkert ikke megen Tid til overs til Overværgeraadet, og maaske kan man deraf forstaa den Mangel paa Grundighed, hvormed man der sætter sig ind i Sagerne. Men dette, at bestemme over et Barns Skæbne i Nutid og Fremtid, er en saa vigtig Sag, at det forekommer mig, at man kunde forlange, at Overværgeraadet — de ere jo Mennesker ligesom vi andre — havde talt med Gudrun selv. Men der er ingen, der har talt med hende. Da Overretsassessor Schrøder kom til „Hebron“ for at holde Forhør, vilde Gudrun fortælle ham, hvorledes hun var bleven behandlet. Men straks kom Fru Bransholm og sagde: Det er min egen lille Pige, hun skal ikke i Forhør. Og saa kom hun ikke i Forhør. At man ikke forhørte den lille Ellen, kan jeg til Nød forstaa, hun er kun 5 Aar, men Gudrun er 11 Aar, og hun kunde have givet Oplysninger baade om sig selv og Ellen. Assessor Schrøder undlod at tage den unge Pige i Forhør, Overværgeraadet undlod at tale med hende og undlod at tale med Frøken Ravn om, hvad hun har fortalt om Fru Bransholms Behandling af Børnene. At man lod denne Pige sende tilbage til Fru Bransholm, forekommer mig, at være et godt Vidnesbyrd om den Mangel paa Grundighed, hvormed Overværgeraadet gaar til Værks. Jeg tvivler meget om, at velhavende Folk vilde taale, at deres Børns Skæbne blev afgjort paa den Maade, jeg tvivler om, at der er noget Medlem i denne Sal, der efter det Kendskab, vi have faaet til Overværgeraadet, kunde tænke sig Muligheden af med nogenlunde Tryghed at overlade det at træffe Bestemmelse om deres Børn Skæbne.

I Anledning af den Bevilling, der her foreslaas til Fru Bransholm, vil jeg gøre nogle Bemærkninger angaaende den Forhandling, der fandt Sted her i Anledning af Vidneforklaringerne, fordi de Oplysninger, jeg har at give, ville bidrage til at kaste Lys over denne mærkelige og ejendommelige Kvinde, hvis Opdragelsesmetode disharmonerer saa stærkt mod den, der ellers anvendes paa de fleste af vore Børnehjem. En af de unge Piger, der kom

i Forhør, var Thora Hansen. Hendes Vidneforklaring findes under de officielle Forhør, og deraf fremgaar det, at hun ikke er bleven straffet forat havnægtet at kysse Fru Bransholm. Nu erfarer jeg imidlertid, at Dommeren ved, at hun ikke er bleven straffet, forstaaer, at hun ikke er bleven riset; at hun har faaet Ørefigen, regner Dommeren ikke for nogen Straf. Men der kommer et andet Forhold til. Den unge Pige har tjent hos Gaardejer Vestergaards Enke i Lille Brusen, i den daarlige Plads, hvor ogsaa Veronica tjente.

Formanden: Jeg henstiller til det ærède Medlem, at han af Hensyn til Tiden ikke optager hin gamle Forhandling igen.

Sabroe: Jeg skal da undlade at oplæse dette Brev. Jeg kan jo overlade det til Justitsministeren bag efter, skønt jeg ikke gør mig store Forhaabninger om, at han vil bekymre sig derom. Vi have jo desværre kun denne ene Justitsminister her i Landet, og saa maa man jo i alle Tilfælde, hvor det drejer sig om Justitsen, henvende sig til ham. Jeg skal da ganske kort referere Brevets Indhold. Vedkommende Pige siger i dette Brev, at hun har tjent hos Gaardejer Vestergaards Enke. Huset brænder, hun bliver arresteret som sigtet, hun er i Varetægtsarrest en Maaned, nægter sig skyldig, thi hun har ikke paasat Ilden. Men saa kommer Fru Bransholm til hende i Arresten, taler meget indtrængende til hende og siger, at det bliver meget værre, naar hun bliver ved at nægte, hun maa endelig tilstaa. Fru Bransholm forestiller hende, hvilke Følger det vil have, hvis hun bliver ved at nægte, saa at Pigen til sidst tilstaaer at have paasat Ilden. Men da hun kommer i Forhør og skal forklare, hvorledes Ilden er paasat, kommer hendes Forklaring i Strid med den øvrige Forklaring, der foreligger, og saa maa hun hitte paa en Løgn til, og da den heller ikke passer, maa hun hitte paa en ny. Hun er ikke skyldig, hævder hun. Det er nogle Karle, mener hun — der have siddet og sviret om Aftenen paa Kammeret —, der have paasat Ilden. Hun bliver dømt til 16 Maaneders Forbedringshus, men bliver be-naadet paa Kongens Fødselsdag.

Denne unge Pige spørger mig nu i dette Brev, om der ikke er Mulighed for, at hendes Sag kan blive genoptagen, og hun kan faa Oprensning. Naar jeg fremdrager Sagen her, er det, fordi jeg for